

מרגש: הנב' רחל הבר תחוי' אשת הרב אברהם ישעיהו הבר זצ"ל בפרק יומן מחייו ארוכי המעש

[15]

לצאת מהאנונימיות

עושים עם הדברים זהה, לא יכול היה להסכים לעובדה שהפרצוף שלו יימרחק על דפי עיתון גדולים. כל חייו חונך על האנטי-פרטומיות, מה לו ולדבר הזה? ובכל זאת חזקה עליו מצות הרבה והוא עשה זאת.

ועכשיו מגיע כתוב ה"ניו יורק טיימס" ומציע להגדיל عشرות מונחים את היקף הדבר השנוא עליו כל כך?

"תשאלי אותו מה העניין שלו", ביקש בעלי ואני שאלתי.

ועל התשובה שקיבלת וההחלטה שקיבלנו יחד, בעזה"ה בפעם הבאה.

אתה בא ומבקש מאנשים לתורום כליה בלי להראות להם מי עומד מאחורי הארגון הזה? לתרום כליה דרך מר. א.י.ה? זה לא ילך! ". "אני לא מסוגל, קשה לי", אמר בעלי. "קשה לך אז לך תתייעץ עם גדור בישראל", אמר החבר לבעלי. וצדק.

בעל הלך לתתייעץ וקיבל תשובה ברורה, הוא חייב לעמוד מאחורי הארגון. חייב להראות שלארגון יש אבא.

אני זכרת את הפעם הראשונה שבאו לצלם אותו. הוא היה נבוך, באמות, לא ידע מה

שנת תשע"ג ירושלים הטלפון תפס אותנו באמצעות צהרים עמוסים בעלי הרם. מבעוד לשופרת נשמעו צלילים ברצף. הוא שתק כמה רגעים עד שהצליח להשיכל: "אי דונט נוואו אינגליש, פלייז וואיט" והגיש לי את השופרת. בפעם המה ידעת כמה הودית לבורא עולם על השנה היא הייתה בשיקAGO, איך היינו מסתדרים בלבדיה? "יס?", אמרתי לשופרת. בלבד של אנגלית ניתק עלי. הקשתי. "הוא אומר שהוא כתב בכיד בניו-יורק טיימס, קיבל פעמיים פרס פוליצר לספרות", תרגמתי לבעלי. "ו...?", הוא שאל. חזרתי לטלפון. "הוא מגיע עוד יומיים לארץ ורוצה לראותנו", תרגמתי את התשובה.

הכתב בקצחו השני של הקו הטרנס-אטלנטי כנראה לא הבין למה אנחנו מתמהמים מלהшиб. מי לא רוצה להתראיין? כולם רוצים, לפחות הccoli שהוא מכיר. כמובן ופרסומת בדברים לכולם. אלא שהוא לא הכיר את בעלי...

*
בתחלת הדרכ ניסה בעלי להישאר אונוניימי לגמרי. על בקשנות העוזרת הוא היה חותם באותיות הרשות על שkitת התפילין שלו - א.י.ה. ובאופן כללי סירב להתראיין לעיתונות ולהזדהות בכלל כמו שעומד מאחורי הארגון. אני זכרת את אותה פעם בה הסביר חבר טוב לבני: "הרעין הזה לא ילך, אפילו עשרה שקלים אנשים לא תורמים למוקד אונוניימי. אנשים רוצים לדעת שיש לתרומה שלהם אבא", הם רוצים לדעת מי קיבל אותה ורוצים להרגיש שהוא מספיק מבין בתחים.

אני יכול להעיר דרכה דברים לא כשרים? זה לא הוגן כלפי התורם שלי והכליה שלו!", הגיע להבנה חדשה. תוך כמה חודשים הזמין בני הזוג צוות מיוחד שהכשיר להם את המטבח, השליק את כל הטעון זרייה, התקין מערכות שיש נפרדות והורה להם לרכוש כל מטבח חדשים ולהכין אותם לשימוש.

האמת, כאשר בעלי ואני בנו לבקרים, הראו לנו את המטבח החדש שלהם, נדהמתי. כזה "ברוגז" בין חלבוי לבשרי לא מצאת באף מטבח. ממש צריך תפילה הדרך בין הצדדים...

והו, מואז אותם ימים אין בבית של פרופסור מושג של אוכל לא כשר או שבת שאינה נשמרת בכל הדיקנות. הם מארחים בביתם חוגי בית על ה�建ות והשבת וליבם נפתח לשימוש ולימוד עוד מן התורה והיהדות. מדיינים היה לראות איך מקום רחוק ומינוך דוקא האintelק של פרופסור גרם לו להתגיים למשימה ובלי שאיש ידחק בו, ללכת ללימוד על התורה והמצוות.

כשאני חשבתי על זה, תורם הכליה חשב שהוא תורם לפרופסור חיים, ולא ידע שעם תרומתו הוא מעניק לדורי דורות גם ובעיקר חיים של נצח.

אחד הספרים המרגשים להם זכיתי להיות עדה היה הספר הבא. באחת השנים 'שידכנו' תרומה בין יהודי שומר מצוות לאיש רפואי גדול, פרופסור וחוקר עצום בתחוםו, אך אינו שומר מצוות.

שבועיים-שלושה לאחר התרומה, כאשר חזר פרופסור ביום חמישי וכבלבו שאלה: איך הוא יכול לקחת כליה מאדם שעדי היום הקפיד על שמירת שבת ולגרום לה לחתוך בתוכו כאשר הוא מחליל שבת. לא משנה האם הוא שומר מצוות או לא, יש בכך מון החוסר הגינות. 'נורית', הוא פנה לאשתו, 'איך אני יכול לגרום לכליה של אדם שומר מצוות שלא לשמר שבת?'.

האישה שמעה והפרופסור החליט כדרכו לחקור את הדברים. במהלך מחקרו התברר לו נתון מופלא; תשעים ושמונה אחוזים מן התורמים האלטרואיסטים שלנו שומרים תורה ומצוות. "התורה מחייבת אנשים להיות טובים יותר ואני בא, לוקח כליה ומונע ממנה את הטוב הזה",

הוא סיפר לאשתו את תוכאות הבנותיו וייחד החליטו השניים לשמור שבת. עברו מספר שבועות ושוב התבונן פרופסור בדברים. "הכליה שלי שמרה עד היום כשרות, איך

הבהרה: עיתון קטיפה הוא שפונה לנערות הבר בבקשת להעלות על הכתב מקורות החיים של בעלה זל. יהיו הדברים לזכות הרבים ולעלוי נשמעות של אברהם ישעיה בן רב צבי